

— tým, že neposkytlo informácie požadované v liste z 23. apríla 1999, si nesplnilo svoje povinnosti podľa článku 10 Zmluvy ES,

— zaviazat' Írsko na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Komisia zastáva názor, že Írsko si nesplnilo svoje povinnosti podľa článkov 3, 5 a 19 smernice a článku 10 Zmluvy ES z týchto dôvodov:

V súvislosti s oblasťou Boyne Estuary Komisia tvrdí, že Írsko neúplne a nesprávne vymedzilo citlivé oblasti na účely článku 5 ods. 1 smernice, keď neoznámilo formálny akt o vymedzení tejto oblasti. Pokiaľ ide o ostatné oblasti, ktoré neboli vymedzené ako citlivé, Komisia pripúšťa, že Írsko ich vymedzilo na účely článku 5 ods. 1, ale tvrdí, že platné formálne akty o tomto vymedzení nie sú dostatočne presné, čo sa týka vytýčenia dotknutej citlivej oblasti.

Pokiaľ ide o článok 3 ods. 1 a 2 smernice, podľa írskych právnych predpisov sa konečný dátum vykonania podľa druhého pododseku článku 3 ods. 1 odkladá z 31. decembra 1998 na 14. jún 2001. Komisia tvrdí, že smernica takú možnosť odkladu nestanovuje. Rovnako uvádza, že pokiaľ ide o 32 oblastí, ktoré Írsko následne vymedzilo ako citlivé, vnútroštátne právne predpisy nerešpektovali konečný dátum 31. december 1998 podľa článku 5 smernice.

Komisia tvrdí, že vzhľadom na oblasti, ktoré opomenulo vymedziť ako citlivé, si Írsko nesplnilo svoje povinnosti podľa článku 3 ods. 1 a 2 a článku 5 ods. 2, 3 a 4, pokiaľ ide o aglomerácie s populačným koeficientom viac ako 10 000 a podľa článku 5 ods. 2, 3 a 4, pokiaľ ide o čističky komunálnych odpadových vôd, na ktoré sa vzťahuje článok 5 ods. 5 smernice.

Komisia zastáva názor, že Írsko porušilo článok 5 ods. 6 smernice, pretože najneskôr do 31. decembra 1997 nevykonalo prvé preskúmanie vymedzenia citlivých oblastí.

Komisia napokon zastáva názor, že Írsko porušilo svoje povinnosti podľa článku 10 Zmluvy ES, keď neposkytlo jasné kartografické informácie o rozsahu citlivých oblastí a príslušných povodí, ako aj o polohe dotknutých aglomerácií do 31. decembra 1998.

(¹) Smernica Rady z 21. mája 1991 o čistení komunálnych odpadových vôd (Ú. v. ES L 135, s. 40; Mim. vyd. 15/002, s. 26).

Odvolanie podané 10. marca 2009: Anheuser-Busch, Inc. proti rozsudku Súdu prvého stupňa (prvá komora) zo 16. decembra 2008 v spojených veciach T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06, Budějovický Budvar, národní podnik/Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), Anheuser-Busch, Inc.

(vec C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Jazyk konania: angličtina

Účastníci konania

Odvolaťel: Anheuser-Busch, Inc. (v zastúpení: V. von Bomhard, Rechtsanwältin, B. Goebel, Rechtsanwalt)

Ďalší účastníci konania: Budějovický Budvar, národní podnik, Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory)

Návrhy odvolateľa

— zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 16. decembra 2008 v spojených veciach T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06, s výnimkou výroku uvedeného v bode 1,

— rozhodnúť s konečnou platnosťou vo veci a zamietnuť návrh predkladaný v prvostupňovom konaní, alebo alternatívne vrátiť vec Súdu prvého stupňa na nové konanie, a

— zaviazat' žalobcu v prvostupňovom konaní na náhradu trov konania.

Odvolicie dôvody a hlavné tvrdenia

1. Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v skutočnosti poprel, že Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu bol príslušný určiť, či Budvar neuniesol dôkazné bremeno preukázania práv podľa článku 8 ods. 4 (¹), keď existovali vážne pochybnosti o platnosti týchto práv (uplatňované označenia pôvodu pre „BUD“).

2. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil kvalitatívne a kvantitatívne požiadavky práva Spoločenstva na „používanie v obchodnom styku“ podľa článku 8 ods. 4. Po prvé uviedol, že táto požiadavka mala byť vykladaná tak, že znamená akékoľvek obchodné používanie mimo výhradne súkromnej sféry, rozhodnúc najmä, že nebolo požadované skutočné používanie uplatňovaného práva uvádzaného v článku 8 ods. 4, čo by bol prípad ochranných známk. V tomto kontexte pripustil, že „bezplatná“ zásielka má byť považovaná za „používanie v obchodnom styku“, rovnako ako používanie v rozličných funkciách (používanie ochrannej známky skôr než používanie označenia pôvodu). Po druhé napadnuté rozhodnutie mylne umožnilo zohľadniť používanie, ku ktorému došlo po dátume podania prihlášky spornej ochrannej známky, čím opomenulo skutočnosť, že na to, aby skoršie právo bolo vhodné ako základ pre námietky podľa článku 8, v čase podania prihlášky, ktorá mu odporuje, musia byť splnené všetky podmienky. Po tretie Súd prvého stupňa nesprávne vyložil článok 8 ods. 4, keď rozhodol, že na rozdiel od zásady teritoriality, môže byť zohľadnené používanie, ku ktorému došlo v krajinách odlišných, než v tých, kde uplatňované právo podľa článku 8 ods. 4 existuje.

3. Súd prvého stupňa tiež nesprávne vyložil požiadavku „väčšieho ako iba lokálneho významu“. V podstate túto požiadavku považoval za splnenú na základe skutočnosti, že uplatňované právo podľa článku 8 ods. 4 pochádza z tretej krajiny a bolo rozšírené do dvoch členských krajín Európskej únie. Súd prvého stupňa neskúmal, či predmetné právo získalo v dvoch členských štátoch, v ktorých bolo uplatňované, viac ako iba lokálny význam, čím pod článok 8 ods. 4 zahrnul práva nepochádzajúce z Európskej únie.

4. Druhým odvolacím dôvodom je porušenie článku 8 ods. 4 písm. b) spolu s článkom 74 ods. 1. Článok 8 ods. 4 písm. b) si vyžaduje, aby vnútroštátne právo splnomočovalo Budvar na zakázanie používania spornej ochrannej známky. Odvolací senát vychádzajúc z dôkazov predložených účastníkmi konania a uplatňujúc zaužívané pravidlo, že dôkazné bremeno v námietkovom konaní pred ÚHVT znáša namietateľ rozhodol, že Budvar nepreukázal, že podľa vnútroštátneho práva uplatniteľného vo Francúzsku alebo Rakúsku mohol zakázať používanie ochrannej známky „BUD“. Súd prvého stupňa však v rozpore s článkom 74 ods. 1 a článkom 8 ods. 4 písm. b) konštatoval, že ÚHVT mal na vlastný podnet skúmať súdne konania na podporu uplatňovaných práv podľa článku 8 ods. 4, nad rámec podaní účastníkov konania, a nie zamietnuť námietky pre nedostatok dôkazov na preukázanie práv uplatňovaných zo strany Budvaru.

5. V súhrne napadnutý rozsudok Súdu prvého stupňa uvádza výklad článku 8 ods. 4, ktorý je ťažké zosúladiť so znením

tohto ustanovenia a ktorý je nemožné zosúladiť s cieľom nariadenia č. 40/94, ktorý je v záujme podpory obchodu v rámci Spoločenstva vytvorí dobre fungujúci jednotný systém práva ochranných známk s pôsobnosťou v celom Spoločenstve.

6. Každé z týchto porušení práva zo strany Súdu prvého stupňa vedie k zrušeniu rozhodnutí druhého odvolacieho senátu a sú teda — každé oddelene — dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku.

(¹) Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

Žaloba podaná 11. marca 2009 — Komisia Európskych spoločenstiev/Česká republika

(vec C-100/09)

(2009/C 113/50)

Jazyk konania: čeština

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: L. Jelínek, P. Dejmek, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Česká republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Česká republika si tým, že neprijala všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou Komisie 2007/14/ES z 8. marca 2007, ktorou sa stanovujú podrobné pravidlá implementácie určitých ustanovení smernice 2004/109/ES o harmonizácii požiadaviek na transparentnosť v súvislosti s informáciami o emitentoch, ktorých cenné papiere sú prijaté na obchodovanie na regulovanom trhu (¹), alebo v každom prípade tým, že o nich neinformovala Komisiu, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 24 tejto smernice,

— zaviazať Českú republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Lehota na prebratie smernice do vnútroštátneho práva uplynula 8. marca 2008.

(¹) Ú. v. EÚ L 69, s. 27.